

„Tehdy odpoledne pršelo.
Vrátila jsem se celá
promoklá domů, do prázdného
bytu. Od jeno smrti byl pořád
tak prázdný... Byla jsem
úplně mokrá, snad všechno
na mně bylo mokré. Nesnáším,
když se mi mokré vlasy lepí
na krk. Svázala jsem je
do culíku, vypadala jsem
nejednou jako malá holka.
A pak jsem vytáhla to staré
album s fotografiemi.“

Herálec - kulturní dům
6. března 2010
16:30 hod.

PANTOMIMICKÉ PŘEDSTAVENÍ

Tehdy odpoledne pršelo

Měla s jich pět

Hrají:

Jana Ungerová
Václav Dostál

Hudba: **Scott Joplin,**
Artie Matthews

Délka představení: 45 min.

Příběh mima

Jmenuji se Václav Dostál, pocházím z Olomouce, a ačkoli povoláním jsem systémový inženýr - čili ryze technická profese, mým koníčkem je výrazně citová a umělecká činnost - pantomima.

Pantomimou se amatérsky zabývám již několik let. Prvním impulsem k mému hraní bylo nepochybně shlédnutí představení souboru Pantomimy Ladislava Fialky v Divadle „Na Zábradlí“ někdy kolem roku 1983. To jsem ještě studoval na gymnáziu ve Šternberku a zřejmě jsem tak často napodoboval mimická gesta (zvláště při vyvolání u tabule), že mi spolužáci dali přezdívku „Fialka“. Dnes to беру jako obrovskou poctu.

V mládí jsem pantomimu hrál spolužákům i na Vysoké škole dopravy a spojů v Žilině, kde jsem měl možnost se zapojit do studentských kulturních aktivit, zejména „imprology“ (soutěže v improvizaci). Po škole jsem nastoupil na vojenskou službu, během které zemřel můj nedostizný vzor, Ladislav Fialka.

Čas běžel, já se oženil (1993) a pantomima ve mně dřímala až do doby, kdy jsem uviděl další svůj vzor, španělského mima Carlose Martinéze. Po shlédnutí jeho scének jsem

konečně v roce 2003 dospěl k rozhodnutí hrát pantomimu na veřejnosti, ne jen před svými přáteli. V létě 2008 jsem se účastnil jeho týdenního kurzu a bylo to více než úžasné, popsat tento zážitek v několika málo větách téměř nejde. Naučil jsem se opravdu mnoho - jak techniky pantomimy, tak především přemýšlení při hraní.

Český mim Michal Hecht, jehož týdenního semináře pantomimy jsem se také zúčastnil, mě přivedl na myšlenku navštívit festival „Otevřeno“ v Kolíně. Na tuto přehlídku pantomimy a pohybového divadla od té doby jezdím pravidelně. V roce 2007 jsem v sobotním galavečeru úspěšně hrál scénku „Stvoření světa“.

V rámci tohoto festivalu spolupracuji s neslyšícími, také jsem vystupoval na zahájení výstavy obrazů neslyšícího malíře pana Antonína Kovaříka v olomoucké galerii „Patro“ a v prostějovské nemocnici (obojí na základě jeho laskavého pozvání).

Letos jsem hrál i na jiných pódii například ve středisku sv. Vincence pro lidi s duševním onemocněním nebo v divadle v Červeném Kostelci, kde jsem byl pozván jako host při závěrečném vystoupení tanečního oboru místní ZUŠ.

Nabízím kurz pantomimy podobný semináři Carlose Martinéze - jak ztvárnit slova, jak hrát před různým publikem, jak vyjadřovat pocity, dále jak pracovat s časem scének a jak si také vyzkoušet roli režiséra pro scénku někoho jiného.

Kontakt: Ing. Václav Dostál, Tylova 3, 779 00 Olomouc
• tel.: +420 732 355 057 • www.vaclavdostal.webpark.cz

Václav Dostál, 21. 8. 2009

Jana Ungerová divadlo a pantomima

Vždycky jsem byla „komediant“. Nejdřív jsem jako malá objevila cirkus, potom divadlo a nakonec i pantomimu. To už mi bylo asi osmnáct let, v televizi dávali představení Marcela Marceaua... Zalíbilo se mi to. Když doma nikdo nebyl, otvírala jsem před zrcadlem neviditelné krabičky od sirek a šmátrala rukama po „skleněných“ stěnách... Chodila jsem do dramatického kroužku k paní Henriette Kohoutové, prošla různými kurzy pantomimy, poznala učitele z Německa, USA, Polska (Grzegorz Misiewicz, Krzysztof Najdowski, Elzbieta Pastecka), Slovenska (Miro Kasprzyk), ČR (Michal Hecht). U každého z nich jsem měla možnost vyzkoušet si různé způsoby hraní. Mám heslo: prvních 10 let je nejtěžších, pak už to jde...

Původním povoláním jsem vědec v oboru molekulární biologie a genetiky. Současné povolání - misionář. Tři roky jsem strávila v Polsku v komunitě ICPE (Mezinárodní katolický evangelizační institut). Rok jsme pracovali nad představením „Living forever“ (pantomima + pohybové

divadlo). S tímto představením jsme cestovali po Polsku, Itálii a USA. Byla to velká zkušenost - tvořit od nuly k něčemu komplexnímu.

Občas se lidé ptají, jaké byly moje oblíbené role. Určitě Královna Herodias (o ní jsem napsala dvě hry), kněžna Drahomíra (matka knížete Václava), princezna Odilie (pohádka podle Labutího jezera)... Ráda hraji zlé ženy. Zato nemám ráda mužské role. Mim je sice tak trochu „bezpohlavní“, ale pro mě i takové role vždycky nesou určitou ženskost. Vytvořila jsem si i postavu klauna - trochu ve stylu Pipi Dlouhé Punčochy.

Vedu kurzy a workshopy o pantomimě a tvořivosti - snažím se dát lidem možnost objevit „jak na to“, aby si mohli sami začít tvořit nové věci, scénky a hry. Můj způsob práce mi dává jedno velké privilegium - nemusím být nejlepší, dokonce se nemusím s druhými ani poměřovat! Můžu ale spolupracovat s každým, kdo má zájem, můžu lidem pomoci objevit tvořivost, kterou v sobě mají, a nechat je růst, hledat a zkoušet.

Kromě pantomimy a divadla mám ráda i každou jinou tvořivost; baví mě výtvarničit, psát, tančit, ale i vařit, vyrábět sýry apod.

Kontakt: ungerovajana@seznam.cz

Jana Ungerová, 14. 11. 2008

MILÍ DIVÁCI, ZVEME VÁS SPOLU S NÁMI
SDÍLET PŘÍBĚH ŽENY,
KTERÁ VZPOMÍNÁ NA MINULOST ...

Použitá hudba:

ZAČÁTEK A MEZIHRY - Scott Joplin:
„Heliotrope Bouquet“ (A Slow Drag Two - Step),
„Bethena“ (A Concert Waltz), „Fig Leaf Rag“

OTEC - Scott Joplin: „Maple Leaf Rag“

KLAUN - KOUZELNÍK - Scott Joplin:
„Reflection Rag“

KLAUN - SEN - Scott Joplin:
„A Breeze from Alabama“

UČITEL - Scott Joplin: „The Entertainer“

MILENEC - Scott Joplin:
„The Easy Winners“ (A Ragtime Two - Step)

HÁDKA - Artie Matthews:
„Pastime Rag No.4“

MANŽEL - Scott Joplin: „Binks Waltz“

ZÁVĚR - Scott Joplin:
„Solace“ (A Mexican Serenade)

PANTOMIMICKÉ PŘEDSTAVENÍ

Žena, která vzpomíná,
aneb jak to vlastně začalo
- má spolupráce s Janou Ungerovou

V roce 2007 jsem měl tu čest nacvičovat s dětmi z dramatického kroužku základní církevní školy sv. Voršily pantomimickou scénku „Utišení bouře“, kterou jsme pak úspěšně hráli při zakončení školního roku v Olomouci v katedrále sv. Václava a v kostele sv. Kateřiny. V té době jsem se rozhlížel po někom, s kým bych si vyzkoušel, jaké to je nehrát pantomimu jen sólově, ale třeba ve dvou. Paní učitelka Alena Rosová, která vede zmíněný dramatický kroužek, mi doporučila Janu Ungerovou. Jana je z Brna, já z Olomouce, kde Jana studuje dálkově na Cyrilometodějské teologické fakultě. Hned od prvního setkání jsem si přál, abychom někde-někdy-něco společně hráli. Při občasných návštěvách postupně vyrostl poměrně obsáhlý příběh ženy, která vzpomíná na minulost a na ty, kteří ji hodně ovlivnili. Nechali jsme se inspirovat známým biblickým příběhem o setkání Ježíše se samařskou ženou, v němž ji žádá o vodu a říká jí, že měla pět mužů. My si jen vymysleli, kteří to mohli být, jak ji ovlivnili a jak se s tím na závěr vyrovnala.

Těším se na zážitek sdělení našeho díla divákům.

Václav Dostál